

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 165. Quid sentiendum de filiis & nepotibus Hæreticorum, eorúmque credentium, receptatorum, fautorum &c. quò ad irregularitatem ad Ordines, tam ad obtinenda, quàm retinenda beneficia, & officia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

infert contra AA. paulò supra citatos, præsentationem & electionem ad tale beneficium, si electivum est, fieri non posse hæretico possessore illius non citato, uti id fieri posset titulo & possessione perfectè amissis. Si verò de facto Hæreticus resignationem vel permutationem beneficii fecisset, citra sententiam declaratoriam eam tenere, quousque dicta sententia sequatur, asserunt Sanch. n. 9. Azor. p. 1. L. 8. c. 13. q. 8. Castrop. l. c. quod nullatenus sustineri posset, si Hæreticus resignans vel permittens etiam possessionem & retentionem fructuum peratiner perceptionem & retentionem fructuum perceptorum ex beneficio usque ad sententiam declaratoriam Hæresis, docentes id ipsum, fundant se in eo, quòd ad hoc sufficit titulus possessionis & legitimæ administrationis, etsi titulus & proprietates beneficii amissa, in quo maxima differentia ab habente scienter, & ab initio titulum nullum, quia is non habet, in quo fundat possessionem & administrationem legitimam beneficii, quæ tamen ratio, etsi eandem sententiam sectetur, non placet Castrop. ex eo capite, quòd censetur, privationem beneficii factam Hæretico ante sententiam declaratoriam criminis non esse tam absolutam & perfectam, ut titulum & dominium beneficii, aliatumque rerum penitus adimar, cum videatur ei impertectibile, qualiter sciens se carere omni modo titulo, eo uti possit, & validè in alium transferre, non translato titulo, quare existimat, dictam privationem esse quodammodo impertectam, & conditionatam, ut adveniente sententiæ declaratoriæ censetur à die commissi criminis privatus beneficio, & in hoc fundat suam rationem.

Quæst. 164. An igitur etiam Clericus lapsus in Hæresin, & mox sincerè conversus sit privandus officiis & beneficiis.

Resp. In hoc non convenire AA. negativam tenent Rebuff. Pract. benef. n. 1. Eymer. in director. p. 3. q. 113. vers. considerandum. Decian. tr. crim. L. 5. c. 54. num. 8. Archid. Gemin. Franc. aliique apud Farin. l. c. q. 189. n. 82. & in fragment. v. Clericus, num. 362. fundant se hi AA. in textu C. ad abolendam. h. t. ubi: Si Clericus est totius ecclesiastici ordinis prærogativa, & sic omni officio spoliatus ecclesiastico, si secularis, relinquatur arbitrio potestatis, animadversione debita puniendus, nisi continuò post deprehensionem erroris ad fides Catholicæ unitatem sponte recurrere, & errorem suum ad arbitrium Episcopi publicè consenserint abjurare, Sponte autem ad fidem reverti dicitur, quando intra tempus gratiæ venit non monitus, re integra, & ante receptas contra eum probationes, ut Archid. in C. ut commissi. h. t. in 6. col. 2. ad medium. vel ut alii apud Castrop. l. c. n. 7. ante sententiam definitivam, affirmativam, seu talem omnino privandum, & solùm ex dispensatione Pontificis, (quam dispensationem convenientissimam esse, eò, quòd hæc gratia aliorum conversiones maturet, ait Castrop.) ea retinere posse, tradunt Simancaf. de Cathol. Instit. c. 47. n. 76. Zechus in sum. p. 1. tit. de fide. c. 11. num. 16. in 2. Pegna, aliique apud Farin. l. c. qui idem tenet de Hæretico redeunte ad fidem, non sponte, sed testibus convicto, aut post sententiam. Item Castrop. n. 8. cum Sanch. L. 2. in decalog. c. 25. num. 15. de Hæretico jam declarato, ut tali, quantumcùnque is ante declarationem penituerit, cum hac declaratione posita, contrahantur omnes pœnæ à jure statutæ, inter quas est privatio ipso facto beneficiorum.

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. V.

Quæst. 165. Quid sentiendum de filiis & nepotibus Hæreticorum, conuinque credentium, receptatorum, fautorum &c. quò ad irregularitatem ad ordines, tam ad obtinenda, quam retinenda beneficia & officia ecclesiastica.

Resp. Primò: Filii Hæreticorum, & nepotes descendentes ex patre Hæretico, seu per lineam paternam, per lineam verò maternam non nisi filii, etiam Catholici, sunt irregulares, & inhabiles ipso jure ad officia & beneficia ecclesiastica publica, ad eòque & Ordines sacros, utpote quorum officia comprehenduntur inter officia publica ecclesiastica, ut Nav. in man. c. 27. n. 205. Avila de censur. p. 7. d. 4. du. 3. Sanch. L. 2. mor. c. 28. n. 7. Pirh. h. t. n. 101. obtinenda. AA. iidem, Castrop. tr. 4. d. 7. p. 2. n. 6. Reiffenst. n. 26. juxta C. 2. §. Hæretic. in 6. C. 15. eod. in 6. atque ita filius matris Hæreticæ erit inhabilis ad beneficia & Ordines, etsi pater illius Catholicus, & filius & nepos patris Hæretici erunt inhabiles, etsi mater Catholica, Gl. in cit. C. statum. h. t. in 6. v. inane. Farin. de Hæresi. q. 191. n. 63. Pirh. h. t. n. 104.

2. Extendantur hæc ipsa ad filios & nepotes credentium, receptatorum, fautorum &c. Hæreticorum, Pirh. n. 101. Castrop. l. c. §. n. 7. juxta cit. textus. & communem, nullo facto discrimine inter filios illorum legitimos, & illegitimos, etiam incestuosos, ut Sanch. hoc tamen observato discrimine cum Sanch. l. c. n. 6. inter parentes Hæreticos, credentes, & eorum descendentes, quò ad hanc inhabilitatem, ut parentes maneat irregulares, etsi conversi, nisi cum illis dispensetur; filii autem illorum per conversionem parentum liberentur ab irregularitate, ita, ut absque ulla dispensatione beneficium & Ordines suscipere valeant, & obtenta retinere, ut constat ex c. statum §. hoc sanè. h. t. in 6. Gloss. fin. ibid. Molin. de 7. tr. 2. 658. n. 19. Azor. p. 1. L. 8. c. 13. q. 8. Farin. q. 191. n. 64. Sanch. L. 2. c. 27. n. 26. Pirh. h. t. n. 105. Reiffenst. n. 271. Secus tamen etiam est, & non liberantur filii ab illa inhabilitate, etsi traditi brachio sæculari ad comburendum, (ut sunt relapsi, negativi, hæresiarchæ) etsi signa pœnitentiæ ediderint; quia impœnitentes à jure reputantur; ita cum Suar. de fide. d. 23. s. 3. n. 3. Castrop. l. c. Pirh. n. 105. De cætero, ut filii incurrant dictam irregularitatem, debet parens probari, esse Hæreticus vel fautor &c. vel decessisse in Hæresi, vel fautorià per sententiam, vel evidentiam facti, etiam non securà sententià, Sanch. l. c. num. 28. Azor. p. 1. L. 13. C. 13. q. 8. Castrop. l. c. Item debet parens certò esse parens, ut ex delicto illius pœnæ in filios descendant, aliàs in dubio excusabuntur, ut Covar. 2. var. C. 8. n. 3. qualis in hoc casu probatur filiatio per nominationem & reputationem ortam ex tractatu, Farin. l. c. num. 10.

3. Et hæc quidem de irregularitate & inhabilitate filiorum & nepotum ad dignitates, beneficia & officia ecclesiastica obtinenda, de jure communi, etiam in Germania & Romano Imperio esse certam, & communissimam DD. etiam Germanorum, ait Reiffenst. & ipse Germanus h. t. n. 274. eò, quòd jus universaliter & indistinctè omnes Hæreticorum filios ac nepotes dictæ irregularitati & inhabilitati subjiciat; mirum proinde, Wieselner. h. t. num. 60. scribere, oppositam sententiam esse plerorumque Germaniæ nostræ AA. dum inter omnes, quos plu-

res pro ea citat, nullus sit Germanus. Illud certè indubitatum, quòd, si quid alicubi in Germania vi- get in contrarium, probandum esse, vi consuetudi- nis juri communi derogatum, quod fieri posse, ad- mittere coguntur omnes; cum irregularitas & in- habilitas ad beneficia ob Hæresin à sola lege huma- na inducta; per hoc autem, quòd fortè probetur, consuetudinem talem in una alterave Dicecesi aut Provincia Germaniæ existere, non probaretur, nec dicere liceret, generaliter filios & nepotes Hæreti- corum in Germania citra dispensationem in irregu- laritate admitti ad ordines & beneficia, sed neque ex eo, (quod est fundamentum præcipuum Adver- satorum) quòd Hæretici, eorumque filii in Ger- mania non sunt infames, tamen id gratis concede- retur; cum dicta inhabilitas non fundetur in infamia, sed in odio Hæresis, & studio illam extirpan- di, avertendique ab ea alios metu talis pœnæ. Unde etiam, dum pro obtinendo beneficio Romam recurritur, à filio Hæretici Germani Papa de- clarat, filios Hæreticorum etiam in Germania esse inhábiles ad beneficia, teste Corrado; in praxi Cu- riæ Romanæ veratissimo, L. 3. prax. dispensat. Apostol. c. 4. à n. 1. cujus etiam in specie argumen- tum ex Germania adducit Reiffenst. h. t. num. 279. dum ait, se ipsum vidisse Germanum de nobilissi- ma familia optimè Catholicum, ideo præcisè, quia genitus à matre hæretica in Hæresi defuncta, patre illius jam tum converso non fuisse admissum ad Canonicatum, donec Româ dispensationem ab ir- regularitate attulisset, quod idem exemplum refert Wiestner, dum indicat illum admissum à Capitulo, citra, quod illud allatam illam dispensationem exe- gisset, nescio, num satis probet ex eo, quod, ut al- ferit, idem Canonicus Cathedralis à se jam ante ob- tenta sine dispensatione beneficia licitè retinuerit, sed neque, quod addit, Romam non adversari praxi Germaniæ, satis probat ex eo, quod etsi Roma non conferat filiis Hæreticorum beneficia citra dispensa- tionem, non tamen etiam factas in Germania illis collationes, sine dispensatione rejiciat; multa enim ad evitacionem majorum malorum toleranda sunt: neque denique quicquam pro derogacione juris communis, vi cujus statuitur dicta irregularitas, confici potest ex pactis & fœderibus publicis, in- itis à Catholicis Principibus cum Hæreticis, cum per ea SS. Canonibus, & legibus ecclesiasticis, pœnisque præsertim spiritualibus ab illis statutis contrarium nihil induci potuit, nisi à potestate ecclesiastica ac- ceptatum & approbatum.

4. Resp. Secundò: Filii & nepotes Hæretico- rum, eorumque credentium, receptorum, fauto- rum &c. non privantur beneficiis, quæ legitimè obtinuerunt, antequam parentes eorum laberentur in Hæresim, credentiam, fautoriam, receptionem Hæreticorum, aut etiam tales declarentur, ita juxta benigniorem usum receptam & communiorem, Fa- rin. q. 191. n. 57. Sanch. L. 2. mor. C. 23. num. 27. Abb. in C. urgentis. h. t. n. 4. Felin. ibid. num. 3. Menoch. conf. 805. n. 33. Clarus §. Hæresis. n. 14. Pirh. h. t. n. 106. apud Reiffenst. h. t. 282. item Penia. p. 4. director. q. 114. comment. 163. vers. in hac quæst. Suar. de fide. d. 22. f. 3. quos citat & sequitur Castrop. l. c. n. 9. contra Paris. de resign. L. 3. q. 1. n. 34. Gutt. 99. can. L. 2. c. ult. num. 38. Grassi. L. 2. decis. c. 1. n. 11. quibus inhæret Reif- fenst. n. 281. ratio præcipua responsionis est, quia nullibi statuta reperitur hæc pœna his filiis; pœnæ autem statuta (v. g. in præsentè, quo ad irregula- ritatem ad beneficia obtinenda dictis filiis natis post

Hæresin parentum) extendendæ non sint præcipuè respectu innocentum. Neque obstat C. filius. de pœnis in 6, ex quo adversarii præcipuum defu- munt fundamentum suæ sententiæ, ubi filii percu- tentium Cardinalem S. R. Ecclesiæ privantur bene- ficiis, quæ tempore percussionis obtinebant; nam etsi inde probari posset, potuisse Ecclesiæ filios privare beneficiis habitis ob Hæresim parentum, etsi ea gravius delictum sit, quàm dicta percussio, non tamen probat illam de facto privasse cum illis; cum in pœnis non valeat argumentum à pari, aut etiam à majoritate rationis; ita ferè Castrop. unde etiam infirmatur alterum adversariorum argumentum, ni- mirum quod parentes magis affligantur ex privati- one illa beneficiorum à filiis obtentorum, quàm ex rejectione illorum ab obtinendis. Porò dicta de retentione beneficiorum jam obtentorum à filiis Hæreticorum, idem dicendum videtur de beneficiis jam obtentis ab aliis ad preces, & recommendati- onem Hæreticorum, antequam jam essent Hæretici, tamen certum sit, ex c. quicumque §. ad hæc. illos privari beneficiis taliter obtentis per illos, postquam inciderunt in Hæresim, vel credentiam, favori- am &c. Hæreticorum.

Quæst. 166. An & qualiter incurrant infamiam Hæretici, credentes fauto- res, receptores, & filii eorum.

1. Resp. Primò: Hæretici sunt ipso jure, tam Canonico, quam Civili infames, ut ex c. excommunicamus. §. credentes, h. t. c. statutum. eod. in 6. Can. infames. 6. q. 1. & Auth. Gazaros. c. h. t. defumunt Azor. p. 1. L. 8. c. 13. q. 8. §. sepr. Hæret. pœna. Suar. de fide. d. 21. f. 5. n. 3. Grilan. de Hæres. q. 3. n. 2. Penia in director. inquisit. p. 1. Com- ment. 4. Barb. ad c. excommunicamus. n. 24. Pirh. h. t. n. 52. Et quidem ante omnem sententiam etiam declaratoriam criminis, si crimen sit publicum & notorium, quia tunc per evidentiam facti reddi- tur infamis infamia facti, quæ per contrarium factum, nempe conversionem, aboletur, si verò noto- rium non est, requiritur sententia, non quidem con- demnatoria, sed declaratoria, non contractæ infam- iæ, sed commissi criminis, seu quòd sit Hæreticus, vi cujus jam efficitur infamis infamia juris, Sanch. cit. c. 26. n. 1. Azor. Pirh. ll. cit. Laym. L. 2. tr. 1. c. 16. &c. hoc ipso autem, quòd sunt declarati Hæ- retici, repelluntur ab omnibus honoribus, dignitati- bus, neque esse possunt Advocati, Notarii, Judices, neque agere in judicio, Auth. credentes. §. nullus. c. h. t. excludunturque ab omni actu legitimo, Fa- rin. q. 189. n. 46. de quo paulò post in particulari.
2. Resp. Secundò: Credentes quoque receptores, fautores, defensores Hæreticorum sunt infames, non tamen antequam fuerint declarati excommu- nicati, & ab eo tempore intra annum satisfacere contempserint, juxta c. excommunicamus. §. cre- dentes. h. t. cujus verba sunt: Credentes præterea, receptores, defensores & fautores Hæreticorum ex- communicamus, firmiter statuentes, ut postquam quis talium fuerit excommunicatione notatus, si satisfacere contempserit, ex tunc ipso jure sit factus infamis &c. unde patet, tales quidem fuisse excommu- nicatos, infamiam tamen nunquam contraxisse, sed eam primò incurrere, quando intra annum à dicta declaratione excommunicationi non satisfecerunt, deserendo nimirum, seu ejurando illam suam cre- dentiam, receptionem, fautoriam &c.
3. Resp. Tertiò: Infamiam tamen probabilius non incurunt Hæreticorum, eorumque credenti- um.